

Periodistes en xarxa a través de Brussel·les

Trobada de professionals de tot l'Estat a Barcelona per coordinar la defensa dels drets de les dones

— Elvira Altés —

L'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, com a coordinadora estatal de la Xarxa Europea, ha organitzat un encontre amb professionals dels mitjans de comunicació de Saragossa, València, Alacant, Palma, les Canàries, Astúries, Euskadi, Castella-La Mancha i Madrid.

Prop de 50 dones es van reunir el 22 d'octubre a l'hotel Montecarlo per establir un primer contacte personal i —tal com va significar Montserrat Minobis, presidenta de l'associació amfitriona— per poder debatre quin és el paper que volem tenir com a professionals de la informació i com a dones a Europa. La crida, però, tenia com a objectiu posar en marxa la coordinació amb les periodistes presents (i les que més endavant s'hi afegeixin) de la xarxa de l'Estat espanyol.

Una xarxa, per a què?

Aquest terme, "xarxa", manllevat del llenguatge informàtic, designa una iniciativa d'articulació social que està quadrículant el territori comunitari amb tota mena de xarxes, les quals, tot i tenir continguts diferents, serveixen un objectiu comú: fer circular la informació, les propostes i els projectes de manera que la intercomunicació entre grups d'interessos afins i les institucions es produeixi fluidament.

La Direcció General X d'Informació, Cultura i Àudio-visual de la Unió Europea va crear el mes de març d'enguany aquesta Xarxa Europea de Dones Periodistes, amb la participació d'Itàlia, Alemanya, França, Grècia i Catalunya, com una via privilegiada per difondre la informació que genera la Unió Europea sobre temes que afecten les dones. El patrocini de Brussel·les es tradueix en una subvenció econòmica, atès que cal posar en marxa una mínima oficina d'informació per fer la selecció i el resum d'aquelles qüestions que es considerin d'interès per al col·lectiu femení, i s'ha d'encarregar de fer-les arribar a totes les periodistes que pertanyen a la xarxa.

En la trobada de Barcelona es va discutir la conveniència d'utilitzar aquest canal de manera trilateral: pel que fa a Brussel·les, fent-hi arribar les nostres propostes, activitats i opinions i com a espai comunicatiu entre les periodistes europees i espanyoles; per posar en comú la problemàtica professional; per impulsar iniciatives que ens puguin ser útils com a periodistes i com a dones.

Baix nivell associatiu

Com a conseqüència d'aquesta trobada, es va poder constatar que, excepte Catalunya, Madrid i Andalusia, les periodistes no han format associacions professionals. En els casos del País Valencià, de les Balears i Euskadi, les participants van indicar que els respectius col·legis professionals tampoc no portaven una vida gaire activa en llurs comunitats.

La conveniència o no d'associar-se va ser un altre dels temes que van sorgir en la trobada i, en general, les assistents van decidir fer una crida a les seves companyes per tal de copsar l'interès d'impulsar una associació de dones periodistes.

Malgrat tot, per pertànyer a la xarxa no és necessari haver-se associat prèviament: només cal el compromís d'una periodista que ha de fer d'enllaç i distribució de la informació en la seva comunitat.

Espai europeu

A més de periodistes de les comunitats esmentades, es va convidar a l'acte la corresponsal de TVE a Brussel·les, Teresa Carreras, la qual va fer referència a una enquesta feta per la Federació Internacional de Periodistes sobre els drets de les

LLIBRES

Mesures, alarmes i prodigis

Pere CALDERS
Edicions 62
Barcelona, 1994
222 pàgs.

Xavier Luna, professor de llengua del departament de Filologia Catalana de la UAB, ha aplegat en aquest llibre una selecció d'articles de Pere Calders publicats a la secció "El davant" del diari *Avui* des del 1985 fins a la seva mort. Aquesta secció va néixer a les planes del diumenge del diari el 2 de desembre de 1984, i durant els primers mesos la signatura de Pere Calders es va alternar amb les de Miquel Martí i Pol, Albert Manent, Joan Brossa i altres. A partir del 16 de febrer de 1986 Calders ja va assumir la secció com a pròpia, i no va deixar de col·laborar-hi cada setmana fins al 17 d'abril de 1994. En total, més de 400

Pere Calders Mesures, alarmes i prodigis

Edicions
62

articles, dels quals en aquest llibre que ara es publica se n'han recollit 88, agrupats en set apartats temàtics. Anteriorment, l'únic recull dels articles de Calders publicat era *El desordre públic* (1985), amb les col·laboracions periodístiques a *Tele/Estel*, *Serra d'Or* i *Canigó*.

El desafío educativo de la televisión

José Manuel PÉREZ TORNERO
Editorial Paidós
Barcelona, 1994
278 pàgs.

Reflexió pràctica, serena i ordenada sobre el paper de la televisió en la formació d'uns espectadors més intel·ligents, més crítics, més participatius, que porta per subtítol la frase eloqüent de "per a comprendre i usar el mitjà". La qualitat de la programació i el desenvolupament d'un model específic de televisió educativo-cultural són abordats per Pérez Tornero, doctor en Comunicació i llicenciat en Filologia. Ha estat director durant uns anys de la Televisió Educativa (TVE i MEC) i membre del Grup d'Educatius de la UER, i actualment és professor a la UAB.

dones periodistes. En aquest treball es palesava un cop més les dificultats ja assenyalades per l'estudi "El sostre de vidre", és a dir, que les dones no arriben als llocs de decisió, obtenen menys retribució econòmica que els homes i senten la necessitat de triar entre la família i una feina que demana una dedicació exhaustiva.

Per a Teresa Carreras, una de les conclusions que s'extreu d'aquest treball és que "la lluita com a professionals per fer valer els nostres drets no és sinó una variant més de la lluita que com a dones hem de dur en una societat que ens és hostil".

La presència a Barcelona de l'escriptora i periodista Ma. Antonietta Macciochi va permetre intercanviar amb la intel·lectual les preocupacions i les inquietuds del nostre col·lectiu. Macciochi va ressaltar que a Itàlia s'està produint un fenomen molt interessant. D'una banda, les dones s'utilitzen en els mitjans de comunicació com a objectes de diversió, sense cap respecte per la seva dignitat (va mostrar a la concurrència una portada d'*Il Espresso* on es veia una dona nu asseguda al wàter); al mateix temps, el govern de Berlusconi ha situat dones en llocs on mai no havien estat abans: presidenta del Parlament, ministra del Sud, cap del Gabinet contra la Màfia. Va alertar dels perills que comporta la dreta en la utilització de la imatge de les dones.

La seva vitalitat va encomanar-se a les assistents, que van demanar-li que suggerís propostes per posar en marxa, com a Xarxa Europea de Dones Periodistes. Macciochi va instar les

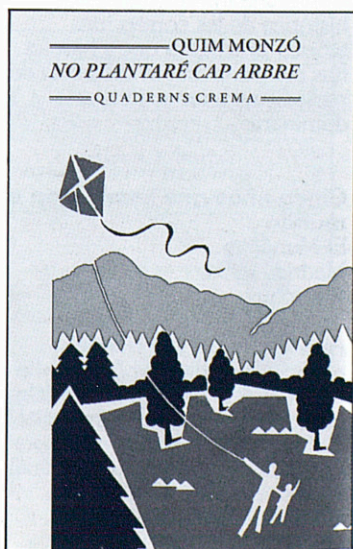

periodistes perquè demanin una directiva al Parlament Europeu que recomani la presència d'un 25% de dones en els llocs de direcció dels mitjans de comunicació, "per començar", va dir. Tot i que no seria vinculant, els parlaments dels països membres haurien de discutir-la i, com a mínim, es crearia polèmica. També va recomanar que es portés a terme un estudi a nivell europeu per determinar quina és la presència de les dones periodistes en els mitjans de comunicació, quin lloc ocupen, quina retribució n'obtenen en comparació amb els seus companys de professió, etc. Segons Ma. Antonietta Macciochi, aquest estudi donaria les dades suficients per justificar una directiva del Parlament Europeu.

Periodismo de investigación: técnicas y estrategias

Pepe RODRÍGUEZ
Editorial Paidós
Barcelona, 1994
260 pàgs.

Libre pensat bàsicament per a estudiants de periodisme i en el qual se suggereixen tècniques i estratègies necessàries per saber detectar, treure a la llum i documentar realitats de tota mena que, per definició, pretenen romandre amagades a les mirades alienes. El llibre explica com detectar temes investigables, com trobar, tractar i valorar les fonts d'informació, com confirmar les dades obtingudes, com utilitzar confidents.... Pepe Rodríguez és llicenciat en Ciències de la Informació i exerceix com a periodista des del 1976.

Una vida plena

Emili GRANIER-BARRERA
Ed. Hacer
Barcelona, 1994

L'octogenari periodista i polític Emili Granier-Barrera aplega en aquest llibre els seus records d'una llarga vida. Des dels fets de Garraf fins avui, passant per la seva experiència com a regidor de l'Ajuntament de Barcelona, la República, la guerra civil, l'exili i el retorn, Granier-Barrera repassa la història catalana del segle XX, amb abundants pinzellades sobre el món del periodisme.

No plantaré cap arbre

Quim MONZÓ
Quaderns Crema
Barcelona, 1994

Cinquena recopilació d'articles publicats pel prolífic escriptor.

Aquest volum recull els que van aparèixer a l'*Avui* i *El Periódico* els anys 1991, 1992 i 1993. Els anteriors llibres d'articulística de Quim Monzó es titulaven *El dia del senyor*, *Zzzzzzzzz*, *La maleta turca* i *Hotel Intercontinental*, tots ells editats per Quaderns Crema.

Historia de la Asociación de la Prensa de Cádiz

Fátima SALAVERRY BARO
418 pàgs.

Aprofundit estudi històric d'aquesta entitat, fundada el 1909, que contempla a la vegada el panorama històric de la ciutat de Cadis i el paper que hi han fet la premsa i els periodistes, com també les dificultats a què s'ha enfrontat durant 80 anys.